

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ

Προσφυγή αριθ. 21898/10

Δ.Α. και λοιποί κατά της Ελλάδας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας στις 26 Αυγούστου 2014 ως επιτροπή αποτελούμενη από τους:

Mirjana Lazarova Trajkovska, *πρόεδρος*

Λίνο-Αλέξανδρο Σιτσιλιάνο,

Ksenija Turković, *δικαστές,*

και τον Søren C. Prebensen, *εν ενεργεία βοηθό γραμματέα τμήματος,*

Λαμβάνοντας υπόψη την πιο πάνω προσφυγή, η οποία κατατέθηκε στις 23 Μαρτίου 2010,

Λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υποβλήθηκαν από τους διαδίκους, Αφού διασκέφθηκε, εκδίδει την ακόλουθη απόφαση:

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

1. Οι είκοσι-τέσσερις προσφεύγοντες, τα ονόματα των οποίων αναγράφονται σε παράρτημα, είναι έλληνες υπήκοοι, οι οποίοι εργάζονται στο Γενικό Νοσοκομείο 'Ασκληπιείο' Βούλας. Εκπροσωπούνται ενώπιον του Δικαστηρίου από την κ. Ε. Σαλαμούρα και τον κ. Π. Αγγελόπουλο, δικηγόρους του Συλλόγου της Αθήνας.
2. Η ελληνική κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τις απεσταλμένες του αντιπροσώπου της, κυρίες Κ. Παρασκευοπούλου, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου της Ελλάδας, και Ζ. Χατζηπαύλου, δικαστική αντιπρόσωπό του Νομικού Συμβουλίου της Ελλάδας.
3. Στις 21 Οκτωβρίου 2011, η προσφυγή κοινοποιήθηκε στην Κυβέρνηση.

A. Οι συνθήκες της υπόθεσης

4. Στις 31 Δεκεμβρίου 1999, οι προσφεύγοντες άσκησαν μία αγωγή κατά του νοσοκομείου ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών ζητώντας την

καταβολή μιας πρόσθετης αμοιβής 1.169.300 δραχμών (3.431,51 ευρώ περίπου), πλέον τόκων, για τον καθένα από αυτούς.

5. Στις 27 Φεβρουαρίου 2002, το Διοικητικό Πρωτοδικείο έκρινε ότι δεν είχε κατά τόπο αρμοδιότητα να δικάσει την υπόθεση και την παρέπεμψε ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Πειραιά (απόφαση αριθ. 1230/2002).

6. Στις 30 Νοεμβρίου 2010, το Διοικητικό Πρωτοδικείο Πειραιά παρατήρησε ότι οι προσφεύγοντες εργάζονταν στον δημόσιο τομέα με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου. Έτσι, το δικαστήριο έκρινε ότι, σύμφωνα με το άρθρο 1 του νόμου 1406/1983, η υπόθεση υπαγόταν στην αρμοδιότητα των πολιτικών δικαστηρίων και απέρριψε την αγωγή (απόφαση αριθ. 4826/2010).

B. Το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο

7. Ο νόμος 1406/1983 σχετικά με την δικαιοδοσία των διοικητικών δικαστηρίων, όπως τροποποιήθηκε από τον νόμο 2721/1999, έχει ως εξής:

Άρθρο 1

«1. Υπάγονται στη δικαιοδοσία των τακτικών διοικητικών δικαστηρίων όλες οι διοικητικές διαφορές ουσίας οι οποίες μέχρι σήμερα δεν έχουν υπαχθεί σε αυτή.

2. Στις διαφορές αυτές περιλαμβάνονται ιδίως εκείνες που αναφέρονται κατά την εφαρμογή της νομοθεσίας που αφορά:

(...)

θ) τις κάθε είδους αποδοχές του προσωπικού εν γένει του δημοσίου, των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης και νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, οι οποίες ρυθμίζονται από διατάξεις κανονιστικού περιεχομένου.»

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

A. Επί των αιτιάσεων των ελκομένων από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης

8. Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραγνώρισε την αρχή της «λογικής Προθεσμίας», όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δικαίως, δημοσία και εντός λογικής προθεσμίας υπό ανεξαρτήτου και αμερολήπτου

δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεών του αστικής φύσεως (...))»

9. Η Κυβέρνηση σημειώνει, καταρχήν, ότι οι προσφεύγοντες παρέλειψαν να ενημερώσουν το Δικαστήριο σχετικά με τα κύρια στοιχεία που είναι αναγκαία για την εξέταση της υπόθεσης. Έτσι, εκτιμά ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως καταχρηστική. Κατά δεύτερο λόγο, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι προσφεύγοντες δεν εξήντλησαν τα εθνικά ένδικα μέσα, διότι θα μπορούσαν να ασκήσουν ενώπιον του διοικητικού δικαστηρίου, στην βάση του άρθρου 105 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα και επικαλούμενοι την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης, μία αγωγή αποζημίωσης κατά του Δημοσίου. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται τέλος ότι οι προσφεύγοντες είναι υπεύθυνοι για τις καθυστερήσεις στην εξέλιξη της διαδικασίας της οποίας το αντικείμενο δεν μπορούσε από την φύση του να προκαλέσει ηθική βλάβη.

10. Το Δικαστήριο δεν κρίνει αναγκαίο να αποφανθεί επί των ενστάσεων που προβλήθηκαν από την Κυβέρνηση, στο μέτρο που οι αιτιάσεις οι ελκόμενες από το άρθρο 6 § 1 είναι σε κάθε περίπτωση απαράδεκτες για τους ακόλουθους λόγους.

11. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, προκειμένου να έχει το άρθρο 6 § 1 εφαρμογή κατά το αστικής φύσεως σκέλος του, πρέπει να υπάρχει μία «αμφισβήτηση» επί ενός «δικαιώματος» που μπορούμε να επικαλεστούμε, τουλάχιστον με υπερασπίσιμο τρόπο, το οποίο αναγνωρίζεται από το εθνικό δίκαιο (Vilho Eskelinen και λοιποί κατά Φινλανδίας [GC], αριθ. 63235/00, § 40, CEDH 2007-II). Πρέπει να πρόκειται για μία «αμφισβήτηση» πραγματική και σοβαρή. Μπορεί να αφορά τόσο την ίδια την ύπαρξη ενός δικαιώματος όσο και την έκταση ή τον τρόπο άσκησής του. Εξάλλου, η έκβαση της διαδικασίας πρέπει να είναι άμεσα καθοριστική για το «εν λόγω δικαίωμα αστικής φύσεως» (βλέπε, μεταξύ άλλων, Frydlender κατά Γαλλίας [GC], αριθ. 30979/96, § 27, CEDH 2000-VII, και Sporrang et Lönnroth κατά Σουηδίας, 23 Σεπτεμβρίου 1982, § 81, série A no. 52). Το Δικαστήριο έκρινε πάντοτε ότι μία αμυδρή σύνδεση των απωτέρων επιπτώσεων δεν επαρκεί για την εφαρμογή του άρθρου 6 § 1 (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, Athanassoglou και λοιποί κατά Ελβετίας [GC], αριθ. 27644/95, § 43, CEDH 2000-IV, Gorraiz Lizarraga και λοιποί κατά Ισπανίας, αριθ. 62543/00, § 43, CEDH 2004-III, Taşkin και λοιποί κατά Τουρκίας, αριθ. 46117/99, 10 Νοεμβρίου 2004, § 130).

12. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι, όπως έκρινε το Διοικητικό Πρωτοδικείο Πειραιά, αυτό δεν είχε δικαιοδοσία να δικάσει την υπόθεση, δεδομένου

ότι οι προσφεύγοντες απασχολούνταν στο δημόσιο με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου. Έτσι, κατ'εφαρμογήν του άρθρου 1 του νόμου 1406/1983, απέρριψε την αγωγή. Τούτο σημαίνει ότι η απόρριψη της αγωγής αυτής ήταν προβλέψιμη και ότι οι προσφεύγοντες δεν είχαν καμία πιθανότητα να ανατρέψουν την επίδικη κατάσταση για την οποία παραπονούνται εν προκειμένω (βλέπε, προς τούτο, Σταυρουλάκης κατά Ελλάδας (déc.), αριθ. 22326/10, 28 Ιανουαρίου 2014, και Αστικός Οικοδομικός Συνεταιρισμός Νέα Κωνσταντινούπολις κατά Ελλάδας (déc.), αριθ. 37806/02, 20 Ιανουαρίου 2005). Πράγματι, εκ του γεγονότος ότι η αγωγή ασκήθηκε ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων, η επίδικη διαφορά στερήθηκε του αντικειμένου που αυτή θα μπορούσε να είχε γι'αυτούς.

13. Το Δικαστήριο εκτιμά συνεπώς ότι η «αμφισβήτηση» η οποία προβλήθηκε από τους προσφεύγοντες ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων δεν ήταν «πραγματική» ούτε «σοβαρή», κατά τρόπο ώστε το άρθρο 6 § 1 να μην έχει εφαρμογή. Συνεπώς, αυτό το σκέλος της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 1 και 4 της Σύμβασης.

B. Επί της επικαλούμενης παραβίασης του άρθρου 13 της Σύμβασης

14. Οι προσφεύγοντες παραπονούνται επίσης για το γεγονός ότι στην Ελλάδα δεν υφίσταται πραγματική προσφυγή για να παραπονεθούν για την υπερβολική διάρκεια της επίδικης διαδικασίας. Επικαλούνται το άρθρο 13 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη (...) Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερία παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων των.»

15. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 13 έχει ερμηνευθεί ως επιβάλλον την ύπαρξη προσφυγής στο εθνικό δίκαιο μόνον όταν πρόκειται για αιτιάσεις οι οποίες μπορούν να χαρακτηρισθούν ως «υπερασπίσιμες» σύμφωνα με την Σύμβαση (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Boyle et Rice κατά Ηνωμένου Βασιλείου*, 21 Ιουνίου 1988, § 52, série A no. 131).

16. Λαμβανομένων υπόψη των πιο πάνω συμπερασμάτων του για την αιτίαση την ελκόμενη από το άρθρο 6 § 1, το Δικαστήριο εκτιμά ότι οι προσφεύγοντες δεν έχουν

υπερασπίσιμη αιτίαση (*Πάσσαρης κατά Ελλάδα* (déc.), αριθ. 5334/07, 24 Σεπτεμβρίου 2009).

17. Έπεται ότι η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμη, κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 1 και 4 της Σύμβασης.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομόφωνα,

Κηρύσσει την προσφυγή απαράδεκτη.

Søren C. Prebensen

Mirjana Lazarova Trajkovska

Εν ενεργεία Βοηθός Γραμματέως

Πρόεδρος

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Κατάλογος των προσφευγόντων

1. Δ.Α., γεννηθείς το 1959
2. Α.-Τ. Μ., γεννηθείσα το 1959
3. Θ.Μ., γεννηθείσα το 1949
4. Ε.Δ., γεννηθείσα το 1943
5. Φ.Φ., γεννηθείσα το 1945
6. Π.Γ., γεννηθείσα το 1969
7. Ε.Κ., γεννηθείσα το 1965
8. Μ.Κ., γεννηθείσα το 1968
9. Λ.Μ., γεννηθείσα το 1969
10. Θ.Μ., γεννηθείσα το 1954
11. Α.Μ., γεννηθείσα το 1958
12. Φ.Ν., γεννηθείσα το 1958
13. Ε.Ν., γεννηθείσα το 1959
14. Κ. Π.-Χ., γεννηθείσα το 1940
15. Ε.Π., γεννηθείσα το 1962
16. Κ.Ρ., γεννηθείσα το 1960
17. Μ.Σ., γεννηθείσα το 1967
18. Π.Σ., γεννηθείσα το 1953
19. Δ.Σ., γεννηθείσα το 1943
20. Ι.Σ., γεννηθείσα το 1954
21. Α.Σ., γεννηθείσα το 1964
22. Μ.Τ., γεννηθείσα το 1968
23. Α.Τ., γεννηθείς το 1959
24. Μ.Ξ., γεννηθείσα το 1955